

Když byl totiž O'Leary doháněn, začal již k "modrému lvu", naši přítel přišel neprozetělně se mu přiblížil a on, spatřiv obraz jejich odražení se ve výkladní skříni, zabočil jinam.

"Nuže, pánové", řekl O'Leary a nestydělym úsměvem, sotva o ba přátelé vstoupili do pokoje, "vy jste mi nějak pěkně v patkách."

"Tak jest", odpověděl Rawson klidně. "Hled'te, my tomu, co jste nám vypravovali o Manchesteru, nemohli jsme dobře uvěřit."

"A vy chcete tedy ještě jednou o tom se mnou promluvit?" tázal se Dan.

"Zadám vás, abyste nám upřímně řekl, kde Mathew Fane je."

"Pokládali byste za neskrupulosť, kdybych se otázal, proč ho hledáte?"

"Ani dost málo", odpověděl O'Neil. "Nemáme vám za zlé, chcete-li svého přítele zakrývatí, avšak on zatčení neujde."

"Cože? Zatčení? A proč?", zvolal O'Leary.

"Vy to asi víte právě tak dobře, jako my, ale já myslím, že bude-li váš přítel... mimochodem řečeno, on je s vámi spřízněn, není-li pravda?"

"Můj strýc."

"Bude-li váš strýc chtít se přiznat, že testament vzal on a že on to učinil, my víme, nemůže být proto trestán, protože notář Felix protizákonně jej skrýval. Pan Boldon měl právo, přivésti závět' na světo a on bezpochyby vašeho strýce zmocnil, aby jí vzal. Z toho, že závět' uzmul, není ještě zřejmo, že on by byl Felixovi kokainu namíchal. Abychom Thesigeru vybavili z obžaloby, postačí, dostaví-li se váš strýc sám na policii a dozná, že testament vzal on."

Dan propukl v ryčný smích.

"Má-li srdce v těle jako muž?" pravil Terence ani v nejmenším se nestaraje o smích mladíků, "učiní, čeho třeba, aby zabránil, aby nevinný byl do kázně přivrazen za něco, co učinil on sám."

Dan dobře postřehl, že to je to též, co říká svého strýce on sám a smích ho přelámal. Chvilí seděl bez hlesu.

"Já mu to řeknu", pravil, "ale více přislibití nemohu."

"To jste hodný a my také více nežádáme, odpověděl Terence a povstav, podal Danovi ruku. Tento v ústupu vzhlédl a chopil se mlčky podané mu ruky.

"Mohu se tedy spolehnout, že učiníte vše, seč jste?" tázal se O'Neil. "Jitra vás tedy vyhledám a dostojím-li vám strýc své povinnosti, postaráme se mu o nejlepšího obhájce — a učiníme pro něho vůbec seč budeme."

Na slova ta odpověděl Dan příkynutím. O'Neil a Rawson pak odešli, co on zůstal ještě chvíli se děti sám, načel také vyšel z hospody.

Zvolna loudal se k "modrému lvu". Úplně jsa přesvědčen, že jeho strýc bez peněz a bez přátel — pan Boldon mu právě té chvíli pomoci nemohl — zatčení svému neujde, klonil se vždy více k náhledu, že nejlepší jeho strýc učiní, když se k činu dozná.

"U modrého lva" zastavil Dan svého strýce ve společnosti člověka, který vypadal jako lokaj bez místa. Jediný pohled Danovi postačil, aby se znal, že jeho ctihodný starší přítel byl ve stavu, ve kterém sotva as by byl radám přistupen anebo schopem nějakého úsudku.

Mluvilť staroch s Fultonem, sloužícím lady Boldonové, které ho poprvé spatřil v Roby Chase, kam po smrti Sira Richarda byl vyslán, aby zapečetil veškeré aktivity a zásuvky. Mluvil spolu o ukradené závěti.

"Ano, chtěl jste mi cosi říci o tom testamentu?", připomněl mu Fulton.

"Dnes ne, strýce. Bylo by lépe, kdybys promluvil s pánem až zítra", vpadl do toho Dan. "Mluvit o takových věcech v hospodě je vždycky hlouposti," dodal, aby Fultona upokojil.

Bývalý lokaj přisvědčil hlavou, zvedl zvolna sklenici k ústům a zadával se na Dana.

"Můžete sem přijít zase zítra s panem Fultonem se zde sejt?" pravil Dan znovu. "Tedy pojď se mnou domů!"

Mathew se zvedl a potřásl své mu přítel srdčně pravici.

"Dej panu Fultonovi naši adresu, pane", pravil Fane, "adresu našeho soukromého přítka. Snad nás zítra anebo někdy jindy navštíví. — Dobrou noc!"

U dveří se Dan ještě jednou obrátil a seznal, že přítel jeho strýce pohlíží za nimi s hlubo-

kým intersem a pohled ten Dana tak znepokojil, že do půlnoci nebyl s to usnout a myslil na to.

Kapitola dvacátá osmá.

PRAVDA VYCHÁZÍ NA JEVO.

"Nějaký mladík chce s vámi mluvit."

S těmi slovy vstoupil nejbližšího dne pán O'Neilův do pokoje svého pána.

Advokát hned si pomyslí, kdo asi to je a chvátá vešel do druhého pokoje, kde očekával jej skutečně Daniel O'Leary.

"Mohu si snadno domyslet, proč večera hledali jste mého strýce", jal se mluvit Dan, "neboť byl jsem též při porotním přelíčení a viděl jsem vás tam. Nuž, já jsem si všechno řádně rozmyslil — celou noc jsem ani oka nezamhouřil a chci vám říci úplně pravdu. Mluvil jsem také se svým strýcem dnes ráno a mám za to, že také on — půjdete-li hned se mnou, plně doznám účtů."

"Pak tedy vydáme se na cestu ihned", zvolal Terence povstav. "Nechtěl byste snad dříve vslechnouti celou mou historii?"

"Můžete mi ji vypovědětí cestou v drožce — jev pojďte!"

"A dáte mi své čestné slovo, že strýce mého, přijde-li ke škodě, se zastanete — myslím u soudu?"

"Bude mít nejlepšího obhájce kterého bude lze sehnati a ani potom — měl-li by váš strýc nepřipomenutí z toho — na vás nezapomeneme."

"Pak jsem spokojen."

Za chvíli na to seděli oba v drožce a jeli k bytu Mathewa Fana.

"Vás tu nebylo, když všechny o ny věci se sběhly, není-li pravda?" tázal se O'Neil.

"Přišel jsem domů právě onoho dne večer, kdy pan Felix zemřel", odpověděl O'Leary. "Já ovšem o nicčem jsem nevěděl a jsem přesvědčen, že ani můj strýc neměl potuchy o tom, a zvěděl teprv druhého dne ráno u kancelář, že notář je mrtev."

"Bylť jsem se na zpáteční cestě domů nacházel a dostal jsem nesmírné bolesti zubů. Ačkoli jsem tím velice trpěl, neušlo mi že můj strýc po celé večer velice byl rozčilen. Na mne činilo to dojem, jakoby se mu bylo podařilo provést něco, co dávno as měl na srdci."

"Zde musím připomenouti, že po delší již dobu měli jsme oba podezření, že se závět' Sira Richarda Boldona není až všechno v pořádku. Často jsme také spolu o tom mluvili — tehdy, když Sir Richard zemřel. Závět' byla die všech pravidel sepsána, a náš starý — prosím za odpuštění — pan Felix vzal ji sebou na sídlo Sira Richarda, aby byla podepsána. Na to jsme nic více o ní neslyšeli, avšak také nikdy jsme nezastehli, že by byla bývala prohlášena, anebo dědičkému soudu k potvrzení podána a já jsem byl toho náhledu, že asi někdo přiměl pana Felixu, aby ji potlačil."

"Kdo?"

"Určitě to arci říci nemohu", odpověděl Dan tichým hlasem, "ale myslím že to byla lady Boldonová."

"Aha!"

"Hled'te, pane, onoho večera, kdy viděl jsem svého strýce tak rozjařeného a tu a tam slovíčko od něho pochytily, které znělo poněkud honosivě, napadlo mi, že snad testamentu se dopídil. Druhého dne bolely mne zuby tak, že nemohl jsem jíti do kanceláře a zůstal jsem po celý den doma a o smrti chefově dovedl jsem se teprv večer."

"Sotva máj strýc vrátil se večer domů, seznal jsem ihned na jeho chování, že přihodilo se cos kromobýčejného a protože mi bylo známo, že mu nesmírně na tom záleželo, aby potlačený testament dostal do rukou, ptal jsem se ho hned přímo, zda-li ho našel. Nejprve vytvále zapíral, ale šinilo to na mne dojem, že nemluví pravdu. To řekl jsem mu také přímo do očí, načež se rozzařil tak, že více neměl jsem ani nejmenší pochybnosti o tom, že testament má v rukou. Po chvíli se upokojil a pravil, že chci-li pry ho přivést na šibenici, abych jen povídal, co on učinil."

"Tu přece jen jsem se ulekl, jak snadno si pomyslí můžete, a tu teprv mi vypravoval, že pan Felix je mrtev a on se obává, že zeměl proto, že nakapal mu on — můj strýc — několik kapek léku do koflíku s polívkou, aby jej uspal a testament vyhledati mohl. Řekl jsem mu, že nedomnívám se, že by kdy mohl to jménováním vraždou a toho názoru jsem do dnes. Následujícího večera

donesl strýc testamentu panu Boldonovi a obrátil se za deset liber."

"To není mnoho", odpověděl O'Neil suše.

"Myšlete? On však má ještě sto liber zaplatit, až majetku se ujme. — Od té chvíle, kdy pan Thesiger byl zatčen a zvláště od té chvíle co se doznal, že je vinen, hučel jsem do strýce a hleděl jsem ho přemluvit, aby soud vyjel pravdu, avšak teprv dnes podařilo se mi přivést jej k tomu, že svolil. Doufám, že dosud úmysl svůj nezměnil. Avšak proč doznaval se pan Thesiger k vinně?"

O'Neil váhal s odpovědí a O'Leary zodpověděl si otázku sám.

"Snad proto, že domníval se, že čin spáchala lady Boldonová a on chtěl jí uchrániti před trestem."

Terence neodmíval a žádný z nich nepromluvil již ani slova více o tom, dokud nedojeli k přítvku Mathewa Fana.

Mathew Fane seděl, jak mívával zvyku, schoulen u kamen.

Zočiv O'Neila, vyskočil a rozhlížel se kolem jakoby hledal nějakého úkrytu. Z počátku zdráhal se odpovídat.

"Nuže, starý?" zvolal Dan. "Bud' mužem! Ven s pravdou a fcekní vše!"

"Nemohu, pane", sténal staroch, upíraje své zasazené oči hned na Dana, hned na cizince.

"Zatčen budete tak jako tak a snad nepochybujete o tom ani sám, že usvědčíte budete", pravil O'Neil pevným hlasem. "Udáte-li se sám, budete nevinným osobou, budete to ve vašem prospěchu a bude vzat na to zřetel. Ostatně nejsem nikterak jist, do pustili jste se těžšího zločinu, než zabít z nedbalostí. Kdyby testament byl vzal Thesiger, musilo by se mti za to, že učinil tak proto, aby testament byl zničen anebo utajen, protože bylo v jeho zájmu, aby tak učinil. Avšak vaše situace je jiná. Pan Boldon měl právo zveřediti o testamentu byt i neměl — abychom tak řekl — právnícky — práva, aby ho vzal ve své uschování. Jak se zdá uschoval pan Felix tuto listinu protizákonným způsobem tak, že měl jte příčinu, odejmuti mu ji. Neměl jste ovšem práva, Felixu omámiti, nikdo však nebudeme domnívat, že měl jte v úmyslu, připravit ho o život a já jsem přesvědčen, že budete-li vůbec trestán, stihne vás trest jen velmi nepatrný."

"Na tak, starý, ven s tím a učiň všemu konec", povzbuvoval starého Dan.

Tak povzbuven, dal se Mathew do řeči, ale sotva ústa otevřel, napadlo O'Neila, že jednání porotního soudu v přítomném zasedání musí co nejdřív býti skončeno.

Snad již v této chvíli pronesen byl rozsudek nad jeho přítelem.

Terence byl právníkem a věděl dobře, jak neskonale důležitě je pro další životní dráhu Thesigerovu, aby rozsudek pronesen nebyl, neboť stane-li se tak, bude Dyk potrestáným zločincem a zbyvala mu pak nanejvýš ještě jen mlst u královny. Podarili-li se však přesvědčiti soudce o nevině Thesigerově ještě dřív, než rozsudek bude prohlášen, může on doznání odvolati a žádati za obnovu řízení a nepodávati se úřadu žalobnímu provéstí díkz o jeho vinně anebo — co bylo ještě pravdě podobnější — o důkaz ten pak ani se nepokusí, bude Thesiger výrokem poroty osvobozen.

To vše jako blesk kmitlo se O'Neilovi hlavou. On vyskočil, popadl Mathewa za ruku, vlekl ho za sebou do drožky, dosud před domovními vraty čekající a ujedžděl s ním, co kůň stačil k porotnímu soudu.

Nejprve, co spatřil, když vstoupil do soudní síně, byl Dyk sám, jenž stál v obřadě po obžalovaném. Sir Benjamin Cherry právě chtěl pronést rozsudek.

"Pokud se týče pohutěk k tomu zločinnému jednání", pravil soudce, "nehodlám je zkoumati. Faktum jest, že dle svého vlastního doznání..."

"Mylord! mylord! On není vinný! On testament co živ ani nespasil, právě tak, jako neotrávil pana Felixu, já to dokážu!"

Terence byl příliš rozčilen, v příliš velké obavě, aby nepřišel pozdě, aby byl mohl slov svých rozvažovati.

Hrobové ticho zavládlo v sni a všichni přítomní napínali hrda, aby sledili, kdo opovazuje se rušiti soudce Jeho Veličenstva u vykonávání jeho nejsvětější povinnosti.

Sir Benjamin se zaměřel a obrátil se s výrazem největší nelibosti, který však změnil se ihned ve výraz nejvyššího úžas, když byl seznal, kdo slova ona pronesl.

"Pane O'Neile", pravil, "víte také, co činite?"

"Ano, mylord, vím. Prosím,

abyste mi mé nepřislusné zakročení ráčil prominouti, ale musím co nejdřívější si přáti, aby Vaše Slovnost naděračila pronášela rozsudek nad obžalovaným, dokud nevyšlechne člověka, kterého jsem sebou přivedl, člověka, který chce doznati se k něčemu, co Vaši Slovnost o nevině obžalovaného jstě přisvědčí."

"Avšak, zdyt' on se doznal."

"Protože byl na žalostném omylu. — Kdyby Vaše Slovnost ráčila mi jen pět minut popřáti k rozmluvě ve svém pokoji..."

"Odročují jednání na deset minut", oblažoval soudce, když byl chvíli uvažoval, "zatím nechat se obžalovaný posadit."

Deset minut minulo a ještě jednon deset minut, pak půl hodiny, z oněch deseti minut byly posleze dvě hodiny a kreslo soudcovo zůstávalo prázdné.

Býtlé sir Benjamin Cherry uzavřel, přesvědčiti se o nevině Thesigerově nad všechnu pochybnost, než odhodlal se k postupu O'Neilem navrženému.

Nejprve podrobil Mathewa Fana i Daniela O'Learyho velmi důkladnému výslechu, při kterém Fane učinil obšírné doznání.

Pravil, že byl dvájdne odhodlan, závěti se zmocniti, najde-li ji, aby jí prodal Bedřichu Boldonovi. Když pak osudného odpoledne vstoupil do pokoje notářova, spatřil schránku, ve které byly papíry rodiny Boldonové uloženy, postavenu otevřenou vedle svého pána.

Pan Felix jej požádal, aby mu podal polévku se stolu a v tom, co chtěl této žádosti vyhověti, spatřil na stole láhvičku s kokainem, jehož usnávající účinky mu byly známy. V té chvíli napadla mu myšlenka, aby svého pána uspal a závěti se zmocnil. Podarilo se mu naliti část obsahu láhvičky do koflíku s polívkou a za několik minut na to byl jeho pán ve spánku. Vzal tedy nyní závět' a odešel z kanceláře, zapomenou ve svém rozčilení uzamknouti zevní dveře, jak vždycky činival.

Vypravování to vzbudilo vřav, ale soudce chtěl je mti ještě s jině strany potvrzeno, neboť pokládá za vyloučeno, že by přítel Thesigerovi, snad lady Boldonová sama, byli mohli Mathewa Fana vysokou odměnou získat, aby sám sebe udal, jsouce přesvědčen, že dostane se mu jen mírného trestu.

Proto nařídil Sir Benjamin psati, aby provázen strážníkem, odebral se k panu Boldonovi a jel vyhledat, co jiný posel vyslán byl za tím účelem, aby přivedl komorníka Ducrota.

Francouz předvolání tohoto velice se ulekl, ale šel s poslem a vidi při výslechu, že soudce jedná s ním mírně, upokojil se.

Ducrot poznal Fana a řekl, že on to je, jenž pana Boldona několikrát byl navštívil. Doznal také, že jeho pán mu nařídil, aby jakési listiny v modré obálce tajně založil do zásuvky psacího stolu lady Boldonové. Že by provedením tohoto příkazu dopustil se nějakého bezpráví, nebylo mu známo.

"Tak, tak", mnil soudce. "Byla zásuvka uzamčena?"

"Nikoliv, mylorde."

V tom však napadlo Ducrota, že při přelíčení bylo již konstatováno, že zásuvka byla uzamčena a on zbledl.

"Snad přece byla uzamčena", jektal, chvěje se.

"Kdo vám dal klíče?" tázal se soudce přísně.

"Francouzova tvář vypadala k slitování. Ochtěl promluvit, ale nebyl s to ani slova se sebe vypravit."

"Nesmíte odpovídati", pravil soudce, "neboť není možno, že provinil jate se proti trestnímu zákonu a nejste nikterak povinni žalovati sám na sebe. Můžete jiti."

Ducrotovi nebylo potřebí říci to dvakrát. Zmizel ihned a odešel z Londýna ještě téhož večera.

Fane byl vzat do vyšetřovací vazby a můžeme říci hned, že při nejbližším porotním zasedání se doznal, že jest vinen zabitím pana Felixu, avšak soudce naložil s ním mílostitě.

Přechin to sice těžký, pravil, ale vzhledem k vysokému věku obžalovaného a protože obžalovaný nemohl mít v úmyslu, aby Felixovi opravdu nějak ublížil, odsoudil ho jen na tři měsíce do vězení bez těžké práce.

Náhodou byl Dyk Thesiger posledním z obžalovaných, nad nimiž vynesene měl býti rozsudek, pročež mohl čekati soudce Cherry, až se vrátí lidé, vyslaní k vyslechnutí pana Boldona. Vrátili se se sdělovali, že pan Boldon již se pozdravuje, jest sice dosud slab, ale již tak dalece s to, rozuměti otázkám mu daným a na ně odpovídati.

"Chcťl bys j vidět? Je tu, ve městě."

divil se, kterak mohl Felix tvrdit, že Sir Richard Boldon žádnou jinou závět' nezanechal, než tu, kterou učinil po svém smrtku, neboť vyrozměl on, pan Boldon, z několika slov svého strýce, že statek svůj odkazati chce jemu, synovi.

Proto hned byl toho mínění, že není tu vše v pořádku a podezření v něm bylo utvrzeno, když Mathew Fane jej navštívil a jemu sdělil, že nová závět' byla v kanceláři notáře Felixu sepsána.

Proto uložil Fanemu, aby hleděl testamentu se zmocnit a slibil mu značnou odměnu, jestliže mu závět' přinese.

Před několika týdny mu také Fane testament onen přinesl, avšak zdráhal se mu jej vydati, dokud pan Boldon slavným slibem se nezaváže, že nikdy nevyzradí, že měl Fane v této věci jakékoli účastenství.

Pan Boldon slib žádaný dal, ale pojal ihned podezření, že Fane smrti svého pána jest vinnem.

Za takových poměrů neměl jého prostředku, aby testament byl prohlášen, nechtěl-li Fana vystaviti podezření, než závět' podloumle upravit do zásuvky stolu lady Boldonové a přiměti policii, aby u ni vykonala domovní prohlídku.

Věděl hned, že Thesiger je nevinenn, domníval se však, že nebudě možno něčemu mu dokázati.

O tom, že by objevení testamentu v bytu lady Boldonové mohlo této býti ku škodě, neměl on ani potuchy, neboť společně se na to, že soud bude se domnívat, že je on, jak již bylo řečeno, jenž byl na smrti Sira Richarda nevykonaval prohlídku dost důkladno, pročež závět' nenalezl.

Volbu místa, kam by závět' měla býti vložena, přenechal on — Boldon — úplné Ducrotovi a jen mu přikázal, aby zvolil takové místo, na kterém by při domovní prohlídce závět' nalezena býti musila.

Pan Boldon ubezpečoval dále, že nevěděl ani dosti málo o tom, že na lady Boldonovu uloženo bylo podezření, jeho jedinou starostí bylo, aby policie vyzváni v jeho anonymním dopisu k prohlídce příbytku lady Boldonové vyhověla.

Proto jej velice překvapilo, když zvěděl, že byla lady Boldonova zatčena a chtěl ihned odebrati se na policii a říci vše, co věděl. Avšak tu byl by musil prozradit Fana a tomu překážel slib, který dal Fanovi.

Dříve pak, než s to byl se rozhodnouti, uchvátla jej horečka a on, jsa nemocen, nemohl ve věci samé zakročiti.

Vyslechnuv tuto zprávu, neváhal soudce a vrátil se do soudní síně, nařídil soudnímu sluhovi, by všech dvacátých porotců sbubnoval zase dohromady a jakmile oni zasudili na svá místa, byl Dyk Thesiger předveden.

Ve chvíli, kdy došlo jej vyzváni, aby před soudce se dostavil, byl Dyk na nejvyšší rozčilen. Věděl, že O'Neil chce dokázati jeho nevinu, ale nevěděl, jakým způsobem tak učiniti chce.

Terence jen pravil, že muž kterého chce učiniti doznání, kterým nevina Thesigerova bude prokázána. Nemohla to tedy býti lady Boldonová, která způsobila smrt notářovu, ale někdo jiný. Pomysleni to bouřilo mu všecky krev a působilo mu větší radost, nežli čaka na vlastní osvození.

"Dyku Thesigere", pravil soudce, "trvám, že chcete své doznání viny odvolat a prohlásit se nevinným. Dovolují vám to."

"Mylord, děkuji vám", odpověděl Dyk klidně.

Jeho doznání viny bylo na to skrtuato a zaneseno místo něho prohlášen, že jest nevinen.

Na to povstal pan Tempest, jenž byl zatím umluvil se se soudcem a zvěstoval, že následkem okolnosti, o nichž se byl zatím dověděl, koruna žaloba odvolává a průkaz se zřiká.

"Na to prosím porotcové jednohlasný výrok: "nevinen" a Dyk Thesiger opouštěl lavici obžalovaných jako volný muž."

Neschopen slova nehopil ruku svého přítele.

"Posad se, Dyku", pravil O'Neil, snaže se býti klidným, aniž mohl potlačiti slabé chvění hlasu.

"Však já se — v malé chvíli — vzpamatuji", pravil Dyk. — "Mne jen na chvíli překonalo vědomí, že jsem na svobodě. Kterak jen mám ti, O'Neile, poděkovat za vše, co's pro mne od počátku až do konce učinil?"

"I dej pokoj a nemlvej!"

"Jen jedno mi ještě fekní, přítel! — Lady Boldonová! Jest o na v jistotě?"

"Se rozumi, že je v bezpečí. Porotci jí přece prohlásili za nevinou, jak vš, ale teď bude její nevina ještě kromě toho před celým světem prokázána."

"Bohu díky!"

"Chcťl bys j vidět? Je tu, ve městě."

"Ve městě? Kde?" zvolal Dyk, vyskočiv.

"V hotelu. Pojedeme tam a cestou ti řeknu, kdo Felixu usmrtil — a mnoho jiného!"

"Jdi ty nejprve nahoru sam, Terence", pravil Dyk, ani za půl hodiny na to dojel k hotelu, "nezapomeň, že domnívá se Adéla, že jsem dosud ve vězení, a kdybych nyní nahlé vstoupil do jejího pokoje, mohlo by jí rozčileni uskočit. Jdi k ní nejprve sám a připrav ji na to."

Terence přisvědčil a bral se po schodech vzhůru.

Kapitola dvacátá devátá.

ČERVÁNEK NOVEHO DNE.

Dykoví a jeho snoubence bylo, jakoby byli z hrobu povstali a za sebe se dostali.

Sotva Dyk otevřel dveře, stála Adéla připravena a očekávala jej s planoucí tváří, rozčervenou náručí a s očima, slzami plněnými a hned na to srdce na srdci spočivali sobě v náručí.

Tak dlouhou dobu drželi se v objeti pohleděje si vroucně do očí.

"Což ani slovíčka mi nefekneš, Adéle?" tázal se Dyk na konec úsměvem, ale hlas jeho zněl jí tak tiše a tak cize, jakoby po léta ho byla neslyšela.

"Co mám ti říci? Kterak vysloviti svoji blaženost a dáti výrazu svému štěstí? Slovy? A ach, Dyku, pomysli-li, že bych málem byla tebe ztratila! — Odepust', odpust' mi, Dyku!"

"Já tobě mám odpuštění? Co mám tobě odpuštět?"

"Že domnívala jsem se, byt i jen na okamžik, že ty notář Felixu jsi usmrtil."

"Nikoliv, milenko má, já to jsem, jenž prositi musí tebe za odpuštění, neboť mám-li ti říci pravdu, měl jsem já tebe v podezření, že učinila jsi to ty. Ačti nedomníval jsem se ani chvíli, že měla jsi v úmyslu usmrtiti ho, ale měl jsem za to, že měl té nějak v moči své. Já jsem tě bystře pozoroval a viděl jsem, že je mezi vámi oběma nějakého tajemství, které na život tvém leží jako těžké břímě a k zemí tě tlačí. Jaké tajemství to bylo, nechtěl jsem se tě ptáti, ačkoli často bych si byl vřele přál dovědět se toho. Odešel od tebe o noho odpůldně, bloudil jsem dlouho nevěda si rady. Konečně odhodlal jsem se, dojiti k Felixovi a říci mu, že jsme spolu za spouhnutí a že má nyní se mnou co činit. Tim doufal jsem doveděti se, v čem jeho moe spočívá, kterou nad tebou provozuje."

"Ach, pohříchu", zvolala Adéla, "neměl nade mnou jiné moe, než kterou jsem mu sama... Avšak byl jsi opravdu v Norfolk-streetu?"

"Ano, byl jsem tam. V první kanceláři nebylo ani člověka, — proto zaklepal jsem na dveře druhého pokoje a vstoupil jsem. Ani tam nebylo nikoho, ale nahlédl jsem pootvřenými dveřmi do zadního pokoje a tam — jak jsem se domníval — shlédl jsem člověka, s kterým jsem si přál mluvit, an leží na pohovce a spí. Zakašlal jsem, ale on se ani nepohnul, že však jsem byl odhodlan, promluvit si s ním, vstoupil jsem i do tohoto pokoje a zvolal jsem naň. On ležel stále bez pohnutí. Položil jsem svou ruku na jeho, a hned strašlivá pravda objvila se mi před duší. Byl mrtev! Rozhlédl jsem se po nějakém zvukou, chtěje volati o pomoc, ale nespasil jsem žádného, za to však šlechl jsem na druhé straně psacího pultu láhvičku, kterou jsem vzal a četl, co bylo na ceduličce psáno. K největšímu mému zdesení byla to táž láhvička s kokainem, kterou jsem ti byl před nějakou hodinou koupil."

"Při nejlepší vůli nejsem s to si nyní vysvětliti, jaký chod myšlenek přivedl mne tak z rovnováhy, ale můj rozum naprosto nebyl schopen zdravé úvahy. Jed byl tvůj — ty byla jsi před chvíli u notáře — a notář leží předemnou tu mrtev! Domníval jsem se — odpust' mi, Adéle, může-li — domníval jsem se — že jsi ho snad bez úmyslu — usmrtila ty. Jak dlouho jsem tu stál a na láhvičku se dival, nevím. Na to schoval jsem jí do kapsy, neboť jsem věděl, bude-li nalezena tam, bude osudným důkazem proti tobě. To, co nejvíce do očí mi padlo, byla listina schránka, ležící na podlaze a několik listin, roztroušených kolem, které patřely z ní byly vyňaty. Na schránce bylo jméno Sira Richarda Boldona. V mém podezření mne jen utvrdilo, domníval jsem se, že byla to nějaká listina, která dávala notáři moe nad tebou a že jsi ho omámila a nechle usmrtila, aby jsi listiny té se zmocnila."

"Napadlo mi, že by snad mohl býti zkríslen. Ačkoliv, jak jsem se přesvědčil, byl již nadobro mrtev. Řekl jsem si, že nejdříve nutno zavolati lékaře. Vše to promyslelo mi hlavou rychleji, než že vše tu nyní vypovědětí. Vyběhl jsem na ulici a ptal jsem se hoši-

ka, který se mi namanul, kde že jest nejbližší lékař a on jal se mi již jeho adresu povídati, když mne zase napadlo, že budu se mne vypyatávati, půjdu-li pro lékaře sám a že uválim na sebe podezření, at' zůstanu zde anebo zmižim. At' učiním to nebo ono, uvědu také tebe v podezření, neboť lékař dá popíseť moe osobě policii, dříve nebo později budu poznán a pak bude ti mé mlčení právě tak osudné, jako když budu at' cokoliv mluvití. Abych nebezpečí tomu uvaroval, dal jsem klukovi půl koruny a uložil jsem mu, aby rychle se je přivedl lékaře do příbytku, který jsem mu byl přenešl udal."

"O tom nebylo vůbec nic známo — já jsem alespoň o tom neslyšela", pravila lady Boldonová.

"Nikoliv", řekl Dyk s nepatrným úsměvem na rtech. "Hoch snad vůbec okol svůj ani nevykonával, anebo snad nezastihl lékaře doma a služebnictvo zapomeno mu vzkaz vyříditi — anebo snad vrazil se lékař domů pozdě večer. Ostatně jsem byl úplně jist, že je notář mrtev a nepomohlo mu všechno kříslen. Chcťl jsem, aby lidé pokládali mne za vinníka."

Lady Boldonová se zachvěla a křečovitě chopila se ruky svého milence.

"Kdy poprvé napadlo ti, obžalovati se na místo mne?" tázala se.

"Až za několik dní. Z časopisecckých zpráv o prohlídce mrtvol jsem zvěděl, že byl jsem pozorován, když z bytu notářova jsem odcházel, a očekával jsem, že co chvíli mohu býti poznán. To přivedlo mne na myšlenku, že by každý pokládá mne za vinná, kdybych uchystal se k útěku, a že by pak podezření nemohlo býti nikdy uvaleno na tebe."

"Avšak proč nepřišel jsi ke mě a nezeptal se mne?"

"Protože — započináš, má milá — že domníval jsem se, že ty jsi ubohého notáře omámila. Stydlím se, přiznati se k tomu, ale ani na chvíli nepochyboval jsem o tom, že tomu tak. Jen jsem se divil, že neopatrnosti, že jsi láhvičku s jedem zanechala u notáře."

"Sbral jsem celou své jmění, dal jsem s bohem strýci a tetě a skutečně uchystal jsem se k útěku, když přišli a zatkli mne. Nyní teprve jsem nahlédl, že musím věci ponechatí volný průběh, neměl jsem více moe, řídití ji, a jediné, co učiniti jsem mohl, bylo, říse se chovat a zakázat O'Neilovi, by nečinil kroků k mé záchraně. — Adéle, zvolal Dyk po chvíli, "kterak se mohlo stát, že láhvička s kokainem zanechala jsi v bytě notářově? Byla to přece táž láhvička, není-li pravda?"

"Ano, byla to táž láhvička, kterou jsi mi koupil, když jeli jsme do města z nádraží. Co mluvila jsem s Felixem, dostala jsem v rozčilení takové bolesti v celé lici, že ani myslit ani mluvit jsem nemohla. Napadlo mi, že lék proti tomu mám v kapse, a pomysli-la jsem si, že snad zjedná mi úlevu. Nalila jsem proto několik kapek do sklenice vody, která stála na postranním stolek u malou dávku léku jsem pošila. Láhvičku postavila jsem pak na postranní stolek a když jsem odcházela, zapomenla jsem na ni. Avšak kdo potom dal Felixovi kokain? Vzal si ho snad on sám?"

Dyk nyní teprve vyprávěl, čemu se byl Fane doznal a nyní teprve pochopila lady Boldonová, kterak závět' jejího chotě dostala se do rukou zákonného dědice.

Mezi mlčením nastala krátká polmška. Vnitřní jakási hlas šepal srdci Adélině: "Řekli mi to — fekní mi to. Nebudeš mít nikdy více příležitosti lepší. Řekni mu to!"

A tomuto naseptávání odpovídala si lady Boldonová v duchu: "Nemohu — nemohu — nemohu." — "Mám zavonit a otázat se, zda-li O'Neil je ještě zde?" ptal se Dyk. "Vim, že by té rád viděl a pak také nebylo by přátelské, kdybychom nechali ho ještě déle čekati. Nemysli!"

"Ano — totiž, ještě ne, Dyku. Avšak přece-li si..."

Zarazila se a odvrátila hlavu. "Ty jsi se mne dosud neptal", pravila téměř šeptem, "proč notář Felix a já — co to bylo za tajemství, které nás k sobě poutalo?"

Při tom Adéla se zarděla od čela až k hrdlu. Její milence podívala na ni a zarděl se. V její zraku objevo se cosi jako smrtelná rázost.

"Věděla ty jsi" zaseptal — "co si o testamentu?"

Neodpovídala chvíli, ale pak fekla jasným a zřetelným, byt i tichým a chvělícím se hlasem: "Ano, věděla jsem o něm. Ale to ještě není vše. — Ach, Dyku, já bych se si tak ráda ze všeho vyznala, ale nemohu — a přece musí se tak státi. Pomoz mi. Vyptávej se mne a já ti budu odpovídati. Avšak nikoli, nebyla bych s to a krom toho by jsi pravdy nikdy ani netušil."